

אילו של יצהק

כ"ה אדר	כניסת	יציאת
ה'תשפ"ג	שבת	שבת
ירושלים	17: 08	18: 24
ת"א	17: 30	18: 26
חיפה	17: 19	18: 25
באר שבע	17: 30	18: 26

פרשת "ויקהל-פקודי" שבת "החודש"

עם רדתו של משה מהר סיני ושני לוחות העדות בידי (הלוחות השניים), מכנס משה את בני ישראל ומצווים על הקמת המשכן.

"ויקהל משה, את-כל-עדת בני ישראל-ויאמר אליהם: אלה, הדברים, אשר-צוה ה', לעשות אתם." (ל"ה, א')

אך טרם מתן הפירוט וביצוע התכנית המלאה, רגע לפני מסע ההתרמה – משמיע משה רבנו באוזני העם את ההתראה הבאה:

"ששת ימים תעשה מלאכה ויום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' כל-העשה בו מלאכה יומת. לא-תבצעו אש בכל משבתיכם ביום השבת." (ל"ה, ב'-ג')

מצוות שבת – זו שסיימה את ציווי מלאכת המשכן בפרשת "כי תשא", נמצאת בראש הציווי של משה רבנו לישראל. בשני המקרים היא באה ללמד כי מלאכת המשכן אינה דוחה שבת, אך בשונה מהציווי למשה בה היא מהווה מעין הערת הסתייגות ביחס למצוות עשיית המשכן, מופיעה היא כאן כהוראה ראשונה בחשיבותה, המגדירה את זמן העשייה ואת זמן השבתה, וממנה יש ללמוד את חשיבותה הרבה. ואמר החוזה מלובלין: "אלה, הדברים, אשר-צוה ה'" (ל"ה, א'), על-ידי שמירת שבת מגיעים לקיום כל ציווי הקב"ה, כי השבת היא היסוד של כל התורה כולה, וכל המשמר את השבת כאילו קיים את כל התורה כולה.

השבת ביסודה היא מתנת בורא העולם המיוחדת לעם ישראל, אך היא אינה מבטאת קשר חד צדדי בין הקב"ה לישראל, אלא היא משמשת אות ברית הדדית ביניהם, כפי שקראנו בפרשה הקודמת עם סיום ציווי מלאכת המשכן: **"ואתה דבר אל-בני ישראל לאמר אך את-שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם."** (ל"א, י"ג)

שבת קודש היא טבעת הנישואין של עם ישראל עם הקב"ה. כך עלינו להתייחס אליה, הן במישור הפרטי, והן במישור הציבורי.

מכיוון שהשבת היא אות ברית בין הקב"ה לבין כל יהודי - חילול השבת הינו הפרת ברית וניתוק הקשר עם הבורא, ועל כך אומרים חז"ל:

"כל המחלל את השבת כאילו כפר בכל התורה כולה".

כלומר: חילול שבת יש בו מעין הכרזה על הפרת הברית עם הקב"ה, על נטישה של דרך המצוות וניתוק ממורשת היהדות. מחלל השבת, מעיד על עצמו שנשמתו שוב אינה מקיימת את עסקיה עם בורא העולם. ומאידך שמירת השבת צופנת בחובה קשר עמוק עם הבורא, מרוממת את שומר השבת ומגדילה את מעלתו הרוחנית. אדם השומר שבת כהלכתה, מביא על עצמו ברכה ברוחניות ובגשמיות.

מסופר, שבמוצאי שבת אחד ראה ה'חפץ חיים' כי יש מי מהמתפללים שרוחם קצרה והם ממהרים להתפלל מיד עם יציאת השבת ולפנות לענייני החולין שלהם.

אמר להם: "הלוא כל העמל והיגיעה שלנו בששת ימי החול באו מפני הקללה שנתקלל אדם הראשון ב'צוץ אפיך תאכל לחם', ואילו השבת נתברכה בברכת ה', שאין בה טורח ועמל וכל-כולה עונג ומנוחה.

"אם-כן, ראוי לכל מי שיש בינה בליבו להקדים לקבל עליו את השבת ולהתאחר ביציאתה ככל האפשר, כדי לצמצם את הקללה ולהרחיב את הברכה. מה ההיגיון להישאר בתוך הקללה עד הרגע האחרון ולמהר לחזור אליה מיד ברגע יציאת השבת?!"

הכנות רבות נדרשות לקיום השבת, אך ההכנה העיקרית והחשובה ביותר לשבת קודש, היא **האחדות והשלום בבתי ישראל**. וידוע, שיש קליפה מיוחדת המסית לכעס וקפיצת דווקא לפני השבת, ומביא "חשכה" בבתי ישראל ולבלבבותיהם. יש להתגבר מאד על קליפה זו, ולהשכין השלום בבית, ועל כך ממשיך הכתוב וצווה ומזהיר מאוד!

"לא-תבצעו אש, בכל משבתיכם, ביום, השבת." (שם, ג')

"הבערה" היא אחת מליט המלאכות האסורות בשבת, ואומרים חכמים, שהכתוב הוציאה מן הכלל ופירט אותה כאן לחוד לרמז שהכוונה בזה היא בפנימיות התורה, שלא להבעיר חלילה בתוככי מושבות לבו ונפשו את אש הכעס, כמובא בתיקוני הזוהר (תקון מ"ח) ושל"ה הק' (שבת נר מצוה לב), ויש רק להקהיל ולאחד את בני ביתו בשלום ובאחדות, ולהכניס מידת השלום בבית, כאיש אחד בלב אחד.

עוד מבואר בספרים הקדושים, כי הכעס מתעורר מיסוד האש שבאדם. ונמצא שכשהאדם נכשל בו בשבת קודש, מלבד החטא החמור של כעס, הוא נכשל גם בבחינה של מבעיר אש בשבת ח"ו וניתוסף עליו עבירה של חילול שבת.

אדם המאמין בכל לבו באמת ובתמים במציאות הבורא יתברך – בהכרח לא יבוא לידי כעס, באשר הוא מכיר ויודע שהכל מונהג בידי הקדוש ברוך הוא בתכלית הדקדוק האמת והצדק, ומי שעשה את הפעלה אינו אלא שליחו.

זו הייתה התחושה שחש הרב זילבר ביושבו בשדה התעופה בסידיני שבאוסטרליה: "נסעתי לשליחות מטעם ישיבת תורת אמת – לאוסטרליה. שם, במלבורן שבאוסטרליה, המתין לי ציבור גדול.

זה היה יום שישי. אמרו לי שכדי להגיע מסידיני למלבורן יש לעבור טיסה בת שעה, שעה וחצי, לכן הזמנתי טיסה לשעה שמונה ושלושים בבוקר. בכוונה רצייתי לטוס מוקדם, כדי להיות בטוח שאוכל להגיע בשעה סבירה לפני שבת, למלבורן.

אני יושב בשדה התעופה ורואה, איך כמוני, מחכים מאות נוסעים לטיסת שלהם, אך אין אף תזווה. שמונה ושלושים, עבר כבר מזמן. ניגשתי לברר מדוע מתעכבים והוסבר לי, שיש ערפל כבד, דבר שמונע ממוטוסים לנחות ולהמריא. פחד עמום הזדחל לליבי. שבת מתקרבת, יום שישי היום. הערפל – ערפל, אך השעון מתקדם כל העת.

כמה פרקי תהלים שאמרתי בזמן הזה, בוודאי לא הזיקו. הם לא הזיקו לאיש מעולם. רק להפך. מועילים ומסייעים בעת צרה.

אחרי המתנה של שעה וחצי, התחלתי לראות תזווה. הצגים האלקטרוניים החלו לאות על טיסות יוצאות בדקות הקרובות, ניגשתי וביקשתי להחליף טיסה למוקדמת יותר. כדי להספיק כמה שיותר מהר להגיע למלבורן לפני שבת. כמה וכמה פעמים החליפו על את מספר הטיסה, אבל השעה התאחרת. כל דרישותי לעלות לאתלר על מטוס שיביא אותי למלבורן עלו בתוהו.

זה קרה בפרשת מקץ, בחורף, עונה בה נכנסות השבתות מוקדם מהרגיל. בעשרה לחמש נכנסת השבת במלבורן. האספיק להגיע לשם, או לא?

באחת ושלושים עליתי למטוס. כך ישבנו כ-400 נוסעים מחכים וממתנינים למטוס שימריא. אך לשווא. המטוס אינו חושב כלל להמריא. עברה שעה.

השעה שתיים וחצי. התקשרתי מן המטוס לאדם שהיה אמור להמתין במלבורן. "מה לעשות?" שאלתי אותו היסטרי. "רד מיד מן המטוס", נלחץ האיש. "אתה עוד עלול חלילה לשבות בשדה התעופה בשבת. שדה התעופה רחוק ממלבורן מרחק של כ-23 ק"מ". קמתי ממקומי.

ניגשתי לאחד הדיילים ואמרתי לו שאני רוצה לרדת מן המטוס עכשיו. הדייל הביט בי מופתע ושאל: "למה?" "שבת שלנו נכנסת עוד כמה שעות, כבר אין לי זמן לנסוע אתכם", השבתי לו. לא ידעתי אם הבין מה שאמרתי או לא. אבל שיערתי שאת חלקי הדברים הוא הפנים. הדייל נכנס לתא הטייס לכמה דקות, יצא משם ואמר לי: "השנייה דיברתי עם הטייס. אני אומר לך, בדקות הקרובות אנחנו ממריאים, חבל לך לרדת עכשיו".

ובאמת, מיד כשהתיישבתי במקומי בחזרה, רעם מנוע המטוס. המדרגות בחן ניתן לרדת ממנו התקפלו, והתחלנו להרגיש תזווה.

ושוב עיכוב. מזוודות שאמורות היו לרדת ממנו, נמצאות עדיין בתוכו ויש להוריד אותן. הפעם כבר לא יכולתי לרדת מן המטוס. לא הייתה אפשרות.

הפעם, ידעתי שהכל משמים. ולי לא נותר אלא להתפלל לאלוקים שיעזור לי ואצליח להגיע בזמן למקום יישוב. רק בשעה שלוש המריא המטוס. ברגע שהמטוס התייצב, ניגשתי קרוב לתא הטייס וביקשתי לדבר עם הקברניט.

מתוך תא הטייס יצא קברניט, הדור בלבדו, ושאל למבוקשי.

"יש לי שתי בקשות" – עניתי לו – "האחת, שאהיה הראשון לרדת מן המטוס. והשנייה, אני רוצה להשיג מונית שתמתין לי ברדתי מן המטוס".

ניסיתי גם להסביר לו את עניין השבת וחילולה, חלילה.

"אני יכול לאפשר לך לרדת מן המטוס ראשון, לפני כולם", ענה הקברניט, "אבל אינני יכול להרשות לך לרדת מן המטוס הישר לתוך הרכב. אתה חייב לעבור בתוך שדה התעופה. אין ברירה".

חיפשתי במטוס מקום שאוכל לשבת בו, ויהיה כמה שיותר קרוב לדלת המטוס. כשהסתובבתי בין המושבים שמעתי לחשושים וצחקוקים של אנשים: "הוא חושב לצנוח מכאן, עם המעיל והכובע שלו, או מה?".

בשנייה בה נחת המטוס, ודקה אחר כך, כשנפתחה הדלת, כבר הייתי במרוץ. רצתי לכיוון שדה התעופה. ידעתי שלא אתעכב לחכות למזוודות. בתוכם שכנו כבוד בגדי השבת שלי ועוד מוצרים חיוניים. השלכתי את בטחוני על ה'. אני משאיר כאן את המזוודות, כדי לא לחלל חלילה את השבת. והי

הטוב כבר ידאג לי, להן.

בדלפק, שאלו אותי להיכן לשלוח את המזוודות. האמת, שלא ידעתי בכלל כתובת מדויקת של המקום בו אני אמור לשהות. מישהו אמר היה לבוא לקחת אותי משדה התעופה היישר לכתובת הזו, כך שלא טרחתי להתעדכן בה. עניתי כתובת מעורפלת, דבר שסיכן עוד יותר את המזוודות שלי.

נהג מונית יהודי עצר אותי: "היי, רבאיי, לאן אתה צריך?"

"אני לא יודע לאן. אני רק יודע שאני צריך להגיע לשם לפני ששבת נכנסת".

התקשרתי לזה שאליו אני אמור להגיע, אל מוטל, והוא תדרך את הנהג המונית איך להגיע למקום שממנו אוכל לצעוד רגלית לקהילה שלהם.

"במקום הזה יש את בית הכנסת על שם טורק. תיגש אליו. תזכיר את שמי לרב בית הכנסת ותאמר שאתה צריך להגיע אליי, ואתה שואל לאיזה כיוון ללכת". שבת התקרבה בצעדי ענק. אני מעיף כל כמה דקות מבט לכיוון השעון הדוהר ומבין שאפסו הסיכויים שאגיע אפילו למקום הראשון. אין סיכוי. השמים נצבעו כבר בצבעי השקיעה, אנחנו על כביש ראשי באוסטרליה, מדינה זרה לי, שאינני מכיר את טיבה ואת טיב הברואים בה, ואני נאלץ לרדת מן המונית.

"לא אוכל לעצור לך כאן בכביש הראשי. אני רק יכול לסטות קצת למקום צדדי ושם לעצור", אמר לי הנהג. בזמן שהנהג ניסה לתמרן בין המחלפים שעל הכביש, פתאום חדרה לתודעתי הבנה נוספת. יש לי בכיס ארנק, והארנק הזה מלא במזמונים שהבאתי עימי - תעודת זהות, פספורט, דרכון. בנוסף יש איתי תיק אישי עם חפצים יקרים, והטלית והתפילין שלי.

לא אוכל לטלטל את התיק הזה עכשיו. ולהשאיר אותו? בידי מי? "אני משאיר אצלך את כל החפצים האישיים שלי", אמרתי לנהג, שכמעט בלע את לשונו בתדהמה. "אסור לי לטלטל מוקצה בשבת. אני לא יכול לנגוע בהם יותר". "אבל להיכן להביא אותם, ביום ראשון?" שאל הנהג. "אני לא יודע...". ענית, ורק נתתי לו את הטלפון של מוטל.

"וואתה... לא חושש ש...". גמגם הנהג. לא ענית. גם אם אני חושש אני מפקיד את הכל בידי ה'. "אני אתן לך את הפרטים שלי", הציע הנהג. הוא רשם את שמו וכתובתו על דף, שגם אותו הכנסתי לתיק שלי... גם הדף הזה מוקצה הוא בעיני.

אין שהשבת נכנסה ירדתי. השארתי את הכל להקדוש ברוך הוא. במקום שירדתי הייתה מסעדה קטנה. נעמדתי ליד עץ והתפללתי מנחה. אני מאחל לעצמי שבתפילת ביום העילה ביום כיפור תהיה לי התעוררות כזו... אחרי תפילת מנחה נרגשת התחלתי לפסוע לכיוון אלו הייתה אמורה המונית להגיע. בדרך ניגנתי ניגוני התעוררות של תשובה. אם בא קושי על אדם, יפשפש במעשיו ויחשוב, על מה ולמה עשה לו ה' ככה. כך הלכתי במשך זמן רב, עד שנעשה כבר חשוך לגמרי. שבת המלכה פרשה את כנפיה על העולם כולו. יום מנוחה ושמחה. ואני, ברחוב ראשי סואן צועד לאיטי.

ידיי מרוקנות. את כל סוג המזוודות, הקטנות והגדולות, הפקדתי בידי זרים, כדי לא להיכשל בטלטול מוקצה בשבת. אחרי יותר משעת הליכה בארץ הזרה הגעתי ליעדי הראשון. בית הכנסת ע"ש טורק, שאמור להראות לי את הדרך לקהילה אליה נשלחתי. דרך, שגם אותה אעשה ברגל. דלתות גדולות ונעולות קידמו את פני. אין קול ואין עונה, אין יוצא ואין בא. דפקתי על הדלתות בחוזקה. זה היה הסיכוי האחרון שלי, לקבל את הכתובת המדויקת אליה אני אמור להגיע.

לא אחד לא פתח את השער והראה לי סימני נוכחות. זר שעבר במקום סימן לי שלבית הכנסת הזה פתח צדדי. בפתח הגדול הם לא משתמשים בשבת. ניגשתי לכיוון של הפתח הצדדי, ובחסדי שמים פתח לי את הדלת שומר, שהכניס אותי לתוך אולם בית הכנסת. נכנסתי פנימה לבית הכנסת, יהודים עמדו שם ונראו נבוכים ומבולבלים. הם סיימו כבר את תפילת ערבית, והיו עסוקים עתה בדבר מה ולא הצליחו להבין איך אדם עם מראה חרדי כמוני, היישר מירושלים צונח אליהם פתאום אחרי התפילה.

"כמה יהודים אתם?" זו השאלה שנפלטה מפי. "תשעה יהודים". "ואיך התפללתם?" "זהו. שהיום אנחנו רק תשעה. התפללנו בלי מניין. רק שיש כאן שני יהודים, שהיום בדיוק חל היארצייט של אמא שלהם. הם רוצים לומר קדיש במניין. ואין לזה סיכוי. ופתאום, ללא הכנה מוקדמת, צונח לכאן רב כמוך, ומצטרף למניין של הקדיש. מי אתה?" שני היהודים לא התמהמהו. הם ניגשו לעמוד בזה אחר זה ואמרו את הקדישים שלהם. אחד לפני תפילת "עלינו לשבח" ואחד אחר כך.

בתום אמירת הקדישים ניגשתי לבימת בית הכנסת. גוללתי באוזני המתפללים המשתאים את רצף המאורעות הקשה שעבר עלי היום. את הטלטול ועוגמות הנפש הרבות. את הרכוש שהפקדתי בידי אחרים, ובעיני עתה הוא בטל, ואינני דואג לו כלל בגלל קדושת השבת.

"שאלתם אותי, מי שלח אותי לכאן? ה' הוא זה ששלח אותי לכאן. לכל אחד מאיתנו יש תפקיד ושליחות כאן בעולם. השליחות היא להאיר את העולם באור התורה והמצוות. כמו שכתוב: "כי נר מצוה ותורה אור". נשלחתי מירושלים היישר למלבורן, עברתי את כל הטלטולים הללו והעיכובים הללו, כנראה כדי להשלים לכם מניין לאמירת קדיש. כנראה היו האימהות הללו, שהיום הוא יום השנה שלהן, נשים צדקניות מיוחדות. וה' רצה שיהיה מניין שלם כשאמרם עליהן קדיש.

"באופן אישי הייתי ירוד מאוד כשהגעתי לכאן, עייף ועצוב. עכשיו, כשגיליתי את הסיבה, מציפה שמחה גדולה את לבי". נתנו ידיים ורקדנו כמה דקות כדי להודות לה' ולחפש כל אחד את השליחות שלו עם עצמו. אחרי התפילה אמר החזן של בית הכנסת שהיות והרב לא נמצא, הוא מוכן ללוות אותי קרוב ליעד אליו אמור אני להגיע. הלכנו למעלה משעה נוספת. בזמן שצעדנו ציין החזן בסיפוק כמה חשובה הייתה התעוררות הזו, שקרתה היום אחרי התפילה.

"בבית הכנסת שלנו, בקושי רוקדים" – אמר לי – "אפילו בשמחת תורה אין מי שירקוד. וזה שהיום כולם רקדו יחד עימך בשמחה, זה דבר גדול מאוד".

הגענו לישבת חבי"ד במלבורן, ומשם הלכתי כעשרים דקות לכתובת. כשהגעתי הייתה השמחה מרקיעת שחקים. לא היה אחד מבני הקהילה שלא התקרב אליי כדי לשמוע, איך בחסדי ה' הגעתי ליעדי. איך לא חיללתי שבת, איך העזתי להשאיר את כל החפצים בידי זרים, העיקר לא לחלל את השבת. אחד ממתפללי בית הכנסת אמר לי שכעת הוא מבין את משמעות העניין להניח את כל החבילות והדאגות בצד לפני שבת, ובשבת להיות בשמחה גדולה. הרעיון לא לדאוג מכלום, לא מחבילות פיזיות ולא מחבילות רגשיות. כ-3 שעות אחרי יציאת השבת הגיע נהג המונית להשיב לי את התיק האישי שהיו בו הטלית והתפילין, את הכסף, הדרכון, והמסמכים החשובים שלי.

ביום ראשון ניסיתי להתקשר לשדה התעופה, לתת כתובת מדויקת יותר, כדי שישלחו לי אליה את החבילות הגדולות יותר. בשדה התעופה אמרו לי שמזל (נס...) שהתקשרתי כעת, כי בדיוק עכשיו רצו האחראים, בהיעדר פרטים מזהים, להשליך את המזוודות שעמדו כבר יומיים ללא דורש, לבור הביטחון, מקום שקשה להאמין שהיו מוציאים אותן.... (גליון קבלת שבת)

"ויאמר משה, אֶל-גַּל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: זֶה הַדָּבָר, אֲשֶׁר-צִוָּה ה' לֵאמֹר. קָחוּ מֵאֵתְכֶם תְּרוּמָה, לַה', כֹּל נָדִיב לִבּוֹ, וְבִיָּאָה אֵת תְּרוּמַת ה': " (לה, ד, ה)

בספר "אבותינו ספרו לנו" מובא מעשה מופלא מתוך "אוצר המעשיות": תלמיד חכם מפלג בתורה ומתמיד עסק בתורה לשמה והתפרנס ממשלח יד כלשהו. כדרכם של העוסקים במסחר, מפעם לפעם הצליח במסחרו והתפרנס ברוח, אולם היו גם ימים קשים יותר, בהם הצליח להחיות את משפחתו רק בדחק, אולם היו גם ימים קשים יותר, בהם הצליח להחיות את

באחת מאותן תקופות קשות, בהגיע יום חמישי, פנה לאשתו ואמר: "ראי נא, בבית אין פרוטה לפרטה לקנית צרכי שבת, נעשה, אפוא, שבתנו חול, ובלבד שלא נצטרך לבריות...".

"שבת בלי יין לקידוש?" – הצטערה האשה – "בלי חלות, מלבד איזושהי פת חרבה? בלי נר למאור? בלי תבשיל או לפת?"

בלית ברירה עלתה על יצועה, כדי להשיכח את צערה ומרירותה, ואלו בעלה – ישב והגה בתורה ובפקודי ה' משמחי הלב. כעבור שעה, יצא אל ביתו השירותים, שהיה ממקם בחצר. לפתע צדה עינו נצנוץ זהב בתוך הזוהמה. הוא גחן וניסה לבדק את פשרו, עד מהרה נדהם לגלות מטבע זהב מונחת בתוך הרפש... הוא מהר לקחת אותה ולרחוץ אותה היטב. "הפלא ופלא", הרהר לעצמו, "הבורא יתברך זמן לי את כל הדרוש לי להוצאות השבת, ועוד הרבה יותר מכך".

הוא שב לתלמודו, שמח – אולם מחשבה מטרידה כלשהי התישבה לו בירכתי מחו. "השבת היא מקור הקדשה ומעין עולם הבא, היתכן שצרכיה ישגו ממקור מזוהם ובלתי טהור?"

ומאחר שחשב על כך, שוב לא הצליח להסיח את דעתו מן הענין. שוב ושוב שקל את הדברים, ולבסוף הכריע שלא להשתמש בכסף זה לצרכי שבת, ומאחר שידע שהיצר הרע לא יניח לו בכך, ומראה האשה הבוכה ושלחן השבת הריק יגביר את הנסיון עד כדי כך שסביר להניח שלא יוכל לעמוד בו – עמד והקדיש מטבע זו לצדקה...

החלטתו של היהודי עוררה רעש גדול בשמים, והחלט, כי מאחר שהוא מחשיב ומכבד את השבת כל כך, ראוי הוא שאכן ישתמש לשם כך בכסף שמגיע ממקור קדוש, ולא זו בלבד, אלא שכספו יגיע לו מן התורה עצמה, שהיא קדש קדשים.

שעות ספורות חלפו. אותו תלמיד חכם שקע שוב ראשו ורבו בסגיות שלפניו, ולפתע שמע נקישות קלות על דלת ביתו. בפתח עמדו שני יהודים כבודים. "סוחרים אנו", הסבירו את בואם, "רק כעת שבנו מן היריד ונקלענו לעיר זו... חפשנו מקום ללון, אולם כל הבתים היו אפלים. רק כאן דלק אור נר, האם תאות לארח אותנו בביתך, תמורת תשלום נאה?"

"ברוכים הבאים, ולא אמכור את המצוה!", השיב להם היהודי, וכבר הציע להם מזון ושמיכה על הרצפה, ושב לתלמודו. הסוחרים שכבו והתרשמו עד מאד מן האדם הצדיק שלפניהם. "מה דעתך", לחש אחד מהם באזנו של רעהו, "שנשאל אותך אודות הסכסוך שיש בינינו?"

"רעיון טוב מאד", החזיר לו חברו, "הלא שנינו בטוחים שהצדק אתנו, ומן הנסיון שלי, כשישמעו נשותינו על כך הן תצלחנה כבר להסית אותנו איש כנגד רעהו ולהפריד בינינו... מוטב, אפוא, שנשטח בפני בעל הבית את טענותינו, והוא יכריע בעניין".

וממחשבה למעשה. השנים קמו, הרצו לפניו את טענותיהם, והוא הבטיחם לחשב בענין. עם שחר מסר להם את החלטתו והביא את שניהם לפשרה. בשמחתם על ההכרעה המצלחת הושיטו לו שני הסוחרים שתי מטבעות זהב – אותן נתן מייד לאשתו לקנית צרכי שבת. (רבי שלמה לוונשטיין שלי"א – שבת קודש)

לע"נ אסתר סזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל
ולב"ע ב' עבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים סזרחי ז"ל
ולב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.